

Het fossiel. Ze zei: "Het fossiele boeit me mateloos. Het is waar: de fossielen zijn de afdrücken van de natuur. Op den duur blijft alleen nog schoonheid over, harmonie. De fossielen staan ver van het leven, ver van de alledaagse kommer, van de domme nevenverschijnselen, de oneffenheden van het leven. De dingen van vroeger vinden we mooi, omdat we er eigenlijk weinig van weten, omdat we alleen nog een vorm zien, en het zijn geen vormen van mensen maar vormen van planten en dieren, nerven, graten, draaiingen. De fossielen van Marie Julia Bollansée zijn geen echte fossielen, ze zien er alleen zo uit, ze staan nog dicht bij het leven, ze heeft er alleen de mooie vormgeving van overgehouden. En vooral bij haar gaat het om mensen. Altijd om mensen.

Marie Julia Bollansée is een vrouw en moeder. Het biologische gegeven is dat ze ontvangt en geeft, in deze volgorde. Ze maakt een nest, het is een tijdelijk verblijf, alles is tijdelijk, de kinderen zullen grote mensen worden, ze zullen het nest verlaten, ze zullen een eigen leven leiden. Deze tentoonstelling is ook zo iets. Het is het weggeven, het verlaten van het nest. Deze tentoonstelling is een kwetsbaar gegeven, de dingen geven zich bloot, ze hebben het nest verlaten en begeven zich nu in de openbaarheid. De werken die we zien trillen een beetje onder onze blik. Eigenlijk zie ik in dit werk relatief primitieve elementen, de cirkel, de menselijke figuur, de oerbeelden die de samenhang verbeelden, de zwangerschap, de ronding, de geborgenheid, maar tegelijk is er ook al de pijn, de pijn van het afgesneden worden, het verlaten, de herinnering, het alleen achterblijven. Hoe persoonlijker het werk, hoe minder vrijblijvend, hoe ontroender, hoe pijnlijker. De grote dingen doen zeer.

Johan De Vos, fotograaf, recent AICA, inleiding bij EEN DUNNE HUID
in ELZENVELD, Antwerpen van 4-6-1999 tot 10-7-1999, catalogus